

ע"פ 6918/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לעורוורים פליליים
ע"פ 6918/21

לפני:
כבוד השופט ע' ברון
כבוד השופט א' שטיין
כבוד השופט ח' כבוב

המעורער:
פלוני

נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

ערעור על גזר דין של בית המשפט המחוזי מרכז-lod
(השופט מ' ברנט) שניתן ביום 9.9.2021
בת"פ 59196-03-19

תאריך הישיבה:
כ"ה באלו להתשפ"ב (21.9.2022)

בשם המערער:
עו"ד צ'רלי סרג

בשם המשיבה:
עו"ד שרי特 מגבר; עו"ד רועי לוס

פסק דין

השופט א' שטיין:

1. לפנינו ערעור על גזר דין של בית המשפט המחוזי מרכז-lod (השופט מ' ברנט) אשר ניתן ביום 9.9.2021 בת"פ 59196-03-19, במסגרתו הושטו על המערער 10 שנות מאסר לריצוי בפועל, לצד עונישה נלוית, וכן הפעלה של מאסרים על-תנאי כך שscr הכל נגזר עליו לרצות בין כותלי הכלא 11 שנים ו-7 חודשים מאסר.

עמוד 1

2. ביום 27.1.2021 הורשע המערער, על יסוד הודהתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בסדרת מעשי סחיטה באוימים אשר בוצעו באופן שיטתי כלפי מספר רב של אנשים ובכמה עבירות נלוות. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי המדינה תעתרף לעונש של מאסר בפועל לתקופה של 14 שנים ואילו ההגנה תהיה חופשית בטיעונה.

3. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, פעל המערער בתקופה שבין חודש אוקטובר 2016 לחודש פברואר 2019 כדי לסייע כספים מגברים שונים - וזאת, בשיטה קבועה כפי שיפורט להלן. תחילת הציג את עצמו המערער באטרים ציבוריים להתקבויות באינטרנט (צ'טים) באמצעות דמות פיקטיבית של בגיר או בירה צעירים ויצר קשר עם גבר כלשהו. המערער והגבר החליפו ביניהם מספרי טלפון ועברו להתקבויות באמצעות אפליקציה ווטסאפ שנשאה אופי מיני, כאשר המערער הביע עניין לקיים יחסי מין עם הגבר, לעיתים בתמורה לקבלת תשלום. בהמשך קבע המערער עם הגבר נקודת מפגש וזאת לצורך קיום יחסי מין. בחלק מהמקרים, במהלך התקבויות, ולעתים דקוט ספורות לפני המפגש, מסר המערער כי גילה של דמותו הפיקטיבית הוא למעשה 15.5 שנים. בהגיעו של הגבר למקום המפגש, המערער היה מHIGH מולו ומציג את עצמו כשור או כעובד במשרד העוסק באיתור פדופילים; מסר לגבר כי הוא "נתפס"; כי כל התקשרות ביניהם מוגעת, לרבות רצונו לקיים יחסי מין עם קטין; ומוסר כי מידע זהיפורם ברשות חברותות ועובד לטיפול המשטרה. במקביל השים עצמו המערער כאילו הוא מדובר במכשיר הטלפון הניד עם המשרד, מבקש מאנשי המשרד להشاهdot את הפרוסום ואת הזמן המשטרה ופעל, כביכול, כדי לשכנע את המשרד לחתת לגבר מוצא מהסתבכות הצפיה לו. אז הציע המערער לגבר כי המקרה לא יפורסם ולא יועבר לטיפול משטרתי, וזאת בתמורה להתחייבות של הגבר לא ליצור עוד קשר מיני עם קטינים וכן לממן תרומה של סכום כסף, בסך שעשרות אלפי שקלים אשר המערער טוען שמיועדים עבור מחלקה אונקולוגית באחד מבתי החולים בארץ (להלן: התרומה). כן היה המערער דורש מהגבר כי יאפשר לו לעורח חיפוש במכשיר הניד, ברכבו או בبيתו כדי לוודא כי אין בנמצא חומר פדופולי או סמים. במסגרת זו, דחק המערער בגברים להעביר לו את התרומה בכמה דרכים אפשריות שכללו מסירת מזומנים, העברת כספים מידית באמצעות ישומון (אפליקציה) וכן ליווי הגבר לכיסופוט לצורך משיכת מזומנים ומסירתו לידי המערער. במקרים בהם הסחיטה הצלחה, הכספי נמסר למערער או הווער לחשבון אותו מסר המערער כאשר בחילק מהמקרים הכספי הווער ישרوت לבני תחנות טוטו-וינר שבנה המערער. באמצעות שיטה זו שhot המערער מהמתלוננים סכום כולל של 713,000 ₪, 53,100 דולר אמריקאי, 2,000 יורו, תכשיטים שונים ושני מכשירי טלפון נייד.

4. בשל מעשי העבירה האמורים והעבירות הנלוות, הורשע המערער בסחיטה באוימים, עבירה לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) (ריבוי עבירות); סחיטה באוימים, עבירה לפי סעיף 428 סיפה לחוק (ריבוי עבירות); התפרצות ונגינה מקום מגורים, עבירה לפי סעיפים 406(ב) ו-405(ד) לחוק (ריבוי עבירות); פגיעה בפרטיות (טרדה אחרת), עבירה לפי סעיפים 2(1) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (ריבוי עבירות); ונוהגה ללא רישון, עבירה לפי סעיפים 10 ו-62(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

גזר דין של בית המשפט המחוזי

5. בגזר הדין עמד בית המשפט המחוזי על חומרת העבירות בהן הורשע המערער, וקבע כי במשוער פגע,

באופן קשה ביותר, בערכם החברתיים המוגנים אשר כוללים את שלוחות הנפשית של הקורבן, ביטחונו, חירותו והאוטונומיה הפרטית שלו. עוד נקבע כי מעשי המערער פגעו ביסודות החבורה ושלטון החוק ומחייבים ענישה הולמתה. בנוסף נקבע כי מעשי של המערער מהווים ארוע אחד שכן מדובר בתכנית עבריינית כוללת אשר הוצאה אל הפעול באופן שיטתי כלפי המתלוננים. לאחר שסקר את הפסיכה ענינה נוהגת, קבע בית המשפט המוחזי כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער נע בין 10 ל-14 שנות מאסר לRICTO בפועל.

6. באשר לנسبות בהן ביצع המערער את מעשיו הפליליים – התייחס בית המשפט לכך שמעשו אלו של המערער נמשכו זמן רב – בין השנים 2016 ל-2019 לאורך שנתיים וארבעה חודשים. כן ניתן משקל לעברו הפלילי המכובד של המערער אשר כלל ארבע הרשעות בגין עבירות סחיטה באוימים, הטרדה באמצעות מתקן בזק וגנבה. כן ניתן משקל לכך שבזמן שהמערער עמד לדין בגין העבירות הנוספות, הוא ביצע את העבירות מושא הדיון הנוכחי, תוך שהוא מצהיר לבית המשפט כי הוא מטפל בעצמו ועובד שיקום. חלק מהעבירות מושא הדיון הנוכחי אף בוצעו כאשר המערער נמצא תחת צו שירות מב奸. כמו כן נקבע כי יש לתת משקל מסוים להתנהלותם של המתלוננים. בהתחשב בשיקולים אלה, נקבע כי נכון יהיה למקם את עונשו של המערער בחלוקת האמצעי של המתחם. בית המשפט המוחזי הדגיש כי למורתו של המערער הכתיר את עצמו בשם "לודד הפודיפילים", הוא לא מסר למשטרה, במהלך ביצוע העבירות, ולשם אחד משמות המתלוננים, ונמנע מלהעשות כן אף לאחר מעצרו. בית המשפט קבע אפוא כי המערער ביצע את העבירות בהן הורשע מתוך מניע של בצע כסף.

7. בהתאם לאמור, גזר בית המשפט המוחזי על המערער 10 שנות מאסר לRICTO בפועל; הפעלת מאסרים-על-תנאי במצטבר, ובهم שני מאסרים מותנים בני 6 חודשים כ"א, מאסר מותנה של חמישה חודשים ומאסר מותנה של 7 חודשים – כך שבסך הכל נגזר על המערער לרצות לפחות 11 שנים ו-7 חודשים. כמו כן נגזר על המערער לשלם קנס בסך של 25,000 ₪ או לרצות 75 ימי מאסר תMORETO; ובנוסף, הוטלו עליו 12 חודשים מאסר על תנאי לבלי עبور תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירה של סחיטה באוימים או פריצה, ו-6 חודשים מאסר על תנאי לבלי עبور תוך שנתיים מיום שחרורו ממאסרו עבירה על חוק הגנת הפרטיות או עבירה של נהיגה ללא רישיון. לצד עונשים אלה, חוויב המערער לשלם פיצוי בסך 10,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים.

מכאן הערעור שלפניו.

טענות הצדדים

8. לטענת המערער, שגה בית המשפט המוחזי בהחלתו להטיל עליו עונש חמור מבלתי שנון משקל לנسبותיו הייחudas של המקהלה, שיעירן תפיסת פודיפילים על ידי המערער. עיקר טיעונו של המערער מופנים כלפי הפער שנוצר, לשיטתו, בין העונש שהושת עליו לבין גורל המתלוננים אשר לטענתו "זכו מההפקר" מאחר שלא נפתחו נגדם הליכים פליליים. בהקשר זה, נטען כי מדובר באכיפה ברורנית. עוד נטען כי לא היה מקום ליחס למערער גרימת נזק למATALONIM שכן לא מדובר באנשים תמיימים אלא למי שניסו לבצע מעשים פליליים קשים אשר כללו יחס מיוחדם עם קטין. כמו כן נטען כי בית המשפט לא נתן משקל ראוי לכך שמעשיו של המערער היו בגדיר פעולה נקם נגד אנשים הפוגעים בילדים. לטענת המערער, הוא עצמו נפל קורבן לעבירות דומות, אשר הותירו בטרואמה שהובילה אותו להתמכרות להימורים. כן נטען כי היה מקום לתת משקל לשיקולים אלו לא רק במיקום עונשו של המערער במתחם שנקבע עבורו, אלא גם בקביעת המתחם עצמו. עוד נטען כי לא ניתן משקל לעובדה שהמערער הודה בכתב אישום מתקן וחסר זמן

שיפוטי והעדת עדין הגנה רבים. בנוסף כי מעשי של המערער חמורים פחות מהמקרים אשר נדנו בפסקהالية הפנה בית המשפט המחויז בגזר דיןנו. עוד טוען כי לא היה מקום לקבע כי מיקום עונשו של המערער יהיה באמצעותם הענישה ולא בתחתיתו. בנוסף, טוען המערער כי שגה בית המשפט המחויז בכך שהפעיל את עונשי המאסר המותנה במצטבר – דבר שהוביל להחמרה בלתי מידית בעונשו של המערער. באשר לפיצויו, טוען כי אין זה ראוי לחיב את המערער לפצות את המתלוננים בסכומים שנפסקו, בשים לב למשיהם הפליליים. כן מלין המערער על כך שבנוסף לשאר העונשים פסל אותו בית המשפט מקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

9. בדיון שהתקיים לפניינו, חזר המערער על עיקרי טענותיו. המדינה מצידה, סמכה את ידה על גזר דיןו של בית המשפט המחויז וביקשה שלא נתערב בו. ביחס לטענת האכיפה הברנית נטען כי כלל לא מדובר באכיפה ברורנית, ומכל מקום, בגזר הדין לא נקבע דבר ביחס להיות המתלוננים "פדוֹפִילִים" כתענת המערער. עוד טוען כי מכול נסיבות המקירה – ובזה: עברו הפלילי המכובד של המערער; גלו; ביצוע חלק מהଉירות בצלו של צו מב奸, כאשר המערער מצהיר בערכאות שיפוטיות כי הוא אדם משוקם; וכן העובדה שעל אף שהמערער הודה בכתב האישום, הוא לא חסר ולן עדות אחת של המתלוננים – מצדיקות את העונש שנגזר עליו. כן טוען כי עונשו של המערער כלל איינו מחמיר אליו יתר על המידה בשום לב לעובדה שבית המשפט המחויז קבע כי על עונשו להיות ממוקם באמצעות הענישה, אך בפועל עונשו נקבע בתחתית מתוך הענישה. כן טוען כי הטענה שהמערער נפגע בילדותו מנחה במהלך הטיעונים לעונש, וכי מדובר בעובדה שלא הוכחה – ועל כן אין מקום לתת לה משקל במסגרת הליך הערעור.

דיון והכרעה

10. לאחר עיון בגזר הדינשניטן על ידי בית המשפט המחויז ובחינת טענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל באופן חלקני. סבורני כי נכון געשה אם נורה שעונשי המאסר-על-תנאי של המערער אשר הופעלו לריצוי במצטבר ירצו על ידו בחופף לתקופת מאסרו. תקופה זו תעמוד אפוא על 10 שנים.

11. הלכה היא עמננו כי ערכאת ערעור אינה נוהגת להתעורר בעונש שהוטל עלידי הערקה הדינונית, אלא בנסיבות בהן גזר הדין מגלה סטייה ניכרת מדיניות הענישה הנוגעת או במקרים חריגים בהם נפלת טעות מהותית בגזר הדין (ראו, מני רבים: ע"פ 21/2092 לוז'קון נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (30.10.22); ע"פ 2260/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (18.7.2022); ע"פ 21/5262 אבו סבילה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (16.5.2022); ע"פ 21/8172/21 חגי'ז נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (15.5.2022)). הדברים נכונים ביתר שאת במקרים כמו זה שבפניינו, שבהם עונש המאסר שהותה על המערער לא חורג מהרף העליון לגבי הסכימים הצדדים להסדר טיעון (█קורובקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (13.7.2022)).

12. יחד עם זאת, סבורני כי מכלול נסיבותו של המקירה שלפניו מוביל למסקנה שהפעלת כל המאסרים-על-תנאי לריצוי במצטבר מחמירה עם המערער יתר על המידה.

13. יאמר מיד כי למרות שטייעוני המערער עסקו ברובם במוסריות ובחוקיות מעשייהם של המתלוננים, לא בהם קא עסקין אלא במערער עצמו. אם אכן דבק אשם פלילי בעשייהם של המתלוננים, כתענת המערער, הרוי שצלוצר בחינת הדברים, קיימים הילכים מתאימים אשר קבועים בחוק. המקום לדון ולהכריע באחריותם הפלילית של המתלוננים איןנו כאן. הליך הערעור על גזר דיןו של המערער לא נועד למטרה זו ועל כן לא nisiט אליה את זרקוינו.

14. טענת המערער בדבר אכיפה בברנית, דינה להידחות. אכיפה בברנית היא אכיפה אשר פוגעת בשווון בין שווים כאשר הדבר נעשה למטרה פסולה, מתוך שרירות-לב או על בסיס שיקולים שלא ממין העניין(ראו: ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נת(6) 814, 776 (2005); ע"פ 6328 מדינת ישראל נ' פרץ, פסקה 23 (10.9.2013)). בעניינו-שלנו, המעשים בהם הורשע המערער והמעשים אותם הוא מיחס למתלוננים אינם אוטם מעשים ואין מדובר בעבירות דומות. טענת האכיפה הברנית שבפי המערער לא יכולה אפוא לעמוד. חurf זאת, בית המשפט המחוזי התחשב בטענה זו במעט, ובנסיבות אלו אני רואה לנכון להוסיף על התחשבות זו.

15. בפסק דין רבים עמד בית משפט זה על חומרתה וכיורה של סחיטה באוים - עבירה אשר מצדיקה הטלת עונשים חמירים ללא הקלות ואפשרות (ראו: ע"פ 155/15 שלו נ' מדינת ישראל, פסקה 43 (6.9.2016); ע"פ 16/2000 סוטאת נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.7.2016); ע"פ 18/2016 זועבי נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (20.8.2020)). עבירה זו מסבה פגעה חמורה במרקם חייהם של הנשחטים-במיוחד האישי והכלכליים - כאשר הסוחט עושה דין לעצמו, גוזל את כספו ואת רכשו של הקורבן ופגע בחרותו (ראו: פ"אלרואין מדינת ישראל, פסקה 15 (20.9.2015)). חומרת ההיתרה של העבירה מוצאת ביטוי נוספת שקיים בה ממד "יהודיו של "קשר שתיקה" אשר מונע מנפגעי העבירה לפנות לעזרתן של רשויות אכיפת החוק - וזאת מחשש למימוש איומי הסחיטה (ע"פ 4423/16abo עמרא נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (30.10.2022)). חשש זה הולך ומתעצם כאשר בבסיס הסחיטה עומד אוים בחשיפת מידע אינטימי בעל אופי מיini. במקרים אלו, קורבן הסחיטה סופג פגעה קשה בצדעת הפרט ובאוטונומיה האישית שלו. יפים לעניין זה דבריו של השופט נ' סולברג אשר נאמרו בע"פ 395/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 :(18.5.2022)

"במקרה של סחיטה מלאוה באוים על חשיפת מידע פרטי, שהיא מעמידה את הנשחט בmundן 'טרילמה'. שלוש דרכי פעולה אפשריות עומדות בפני הנשחט - שלושתן טומנות בחוכן פוטנציאלי נזק ממשי עבורי, ומעמידות אותו בפני בחירה קשה מנסה. כך, הנשחט יכול להחליט לאין את מקור הסחיטה, למשל באמצעות חשיפת המידע שבו מחזיק הסוחט. אולם, בכך מסתכן הנשחט בנזק שייגרם לו כתוצאה מחשיפת המידע, אשר אינו מעוניין שייחשף. אפשרות אחרת שבה יכול לבחור הנשחט, היא לבצע את הפעולה, או הפעולות שדורש ממנו הסוחט. אולם, בכך יגרם לנשחט הנזק הנובע מביצוע הפעולה, אשר מעצם טבעה של הסיטואציה, אינו מעוניין לבצע (שאחת, לא היה צריך בפועל הסחיטה). דרך פעולה שלישית העומדת בפני הנשחט, היא פניה לסייע; אם למשטרה, אם לקרובי. אולם, פניה זו טומנת בחובה סיכון של חשיפה, שהסוחט יגלה על עצם הפניה, וימש את האוים. אם כן, הנשחט ניצב בפני צומת, שמננו יוצאים שלושה נתיבים; כל נתיב שבו יבחר לлечט, יביא עליו צרה אחרת. חוסר האונים והמצוקה שבו שרו הנשחט באוים, וניצולם על-ידי הסוחט, מחדד את חומרתה הרבה של העבירה. במקרה, עולה מכך שמדובר שבו התממשו שני הנזקים - כמובן, הנשחט ביצע את המעשה שדרש הסוחט, ולאחר מכן הסוחט מימוש את האוים - הוא בעל חומרה יתרה".

16. המערער דכאן פעל בשיטה ערמומית, מתוכננת היטב, וכן במיניפולטיביות ובנוחיות רבה, על-מנת ליצור הזדמנות-פז (תרתי משמע) לשחוט את המתלוננים ולהעמידם במצב בו חשיפת הסחיטה היא כמעט בלתי אפשרית. ושהdagdish כי בכל המקרים שבהם עסקין המערער הציג את דמותו הבדיונית בתחילת ההתקשרות כבגיר ורק לאחר מכן, לעיתים זמן קצר לפני המפגש עם המתلون, היה מציג שלמעשה הוא קטין. בעת המפגש המערער הציג את עצמו כבעל שרהה, הראה בקיותם הפרטיים של המתלוננים, כולל שמות של בני משפחתם, וدرس ברגל גסה את פרטיהם וכבודם של המתלוננים בפרק שערץ חיפושים בטלפוןם, ברכבייהם ובבגדיהם, לך מהם כספים שמצא בחיפושיו, ולעיתים אף דחק בהם לחתול הלוואות מהבנק כדי לשלם את כספי הסחיטה. כאשר סירב אחד המתלוננים לשחיטה (אישום 10), מיש המערער את האוים ושלח הודעות מאימותות ואת התכתבויותו עם המתلون לאותו של המתلون

וכאמור גם בנסיבות אלה יש חומרה יתרה. נחישותו של המערער לטמון למתלוונים פח באה לידי בטוי בשלושה מקרים (אישומים 5, 22 ו-24), בהם סייבו המתלוונים מפורשות למפגש מיני עם קטין. בכל אחד ממקרים אלה, יצר המערער תחובלה או אמתלה שוא או אשר הובילו למפגש עם המתلون ולמעשה הסחתה.

17. אין לקבל את טענת המערער לפיה הוא זכאי להקלת משמעותית בעונשו בשל כך שפועל כמעילט *vigilante*: לוכד עברייני מין במינו עצמי. כפי שצין בית המשפט המחויז בヅר הדין, במהלך ביצוע העבירות, לא טרח המערער למסור את שמותיהם של המתלוונים למשטרה, ולמעשה במבנה מסוים אף אפשר להם לחמק מעונש ולהמשיך במשייםם ללא הפרעה. זאת ועוד: נסיבות המקרים שבهم עסקיים מלמדות על כך שהמעערער פעל בעיקר מתוך בצע כספ. כמובן, מבקש המערער לחשוף את שמותיהם של המתלוונים ולהעמידם לדין, אולם אף בקשה זו – כך נראה – אינה מונעת על ידי רדייפת הצדק למען הצדק. בקשה זו מונעת בעיקר על ידי רצון המערער להעתיק את האשמה, לפחות חלק מהאשמה, ממנו למתלוונים. כפי שכבר ציינתי, שאלת אשמתם של המתלוונים צריכה להתרבר במסגרת שנועדה לה, קרי: במשטרה ובפרקיות המדינה. علينا להתמקד במשיים הפליליים של המערער ובעונש שראוי להשית עליו בגין מעשים אלו.

18. כמו כן לא נוכל – ומילא לא נרצה – לשעות לטענת המערער כי פועל מתוך נקם בשל פגיעה קשה שחווה בעברו. ראשית, מדובר בטענה אשר לא נטעה בבית המשפט המחויז במהלך הטיעונים לעונש. שנית וזו היא העובדה: גם אילו היה מדובר בטענה מבוססת, לא היה בה כדי לסייע למעערער אחריו שידענו כי הלה פועל כפי שפועל – בתחכם, בעורמה ובנוחיות – מתוך בצע כספ.

19. העונש שנגזר על המערער אכן נוטה לחומרה. יחד עם זאת, נסיבות ביצוע העבירות, ובן-ה: המספר הגודל של הקורבנות; סכומי הכספי הגבויים שסחט מהם המערער במהלך תקופת ארוכה; תחוכמה של התכנית העברינית; נחישותו של המערער להוציא לפועל; הנזקים המשיים שנגרמו למתלוונים; עברו הפלילי של המערער שככל הרשות בעבירות דומות; וכן העובדה כי המערער לא שינה את דרכיו חרף ההליכים הטיפוליים – כל אלו מצדיקים את העונש מושיא הערעור. לצד זאת, לנוכח המאסר הממושך – בן 10 שנים – שהושת על המערער, ולאחר מכלול הניסיות, סבורני כי אכן היה שלא להוסיף אילו את המאסרים על-תנאי לתקופות קצרות שהיו תלויות ועומדים נגדו.

20. אשר על כן, הנה מציע לחבריו לקבל את הערוור שלפנינו באופן חלק ולקבוע כי עונשי המאסר-על-תנאי שבית המשפט המחויז ראה לנוכח להפעיל, ירצו על ידי המערער בחופף למאסר בפועל, בן 10 שנים, שנגזר עליו לרצות בגין העבירות בהן הוא הורשע בהליך קמא. יתר רכיבי גזר הדין יעדמו על כנמם.

שופט

השופט ע' ברון:

אני מסכימה.

שופט

עמוד 6

השופט ח' כבוב:

אני מסכימים.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט א' שטיין.

ניתן היום, כ"ז בכסלו התשפ"ג (20.12.2022).

שפט

שפט

שפטת